

อธิบายโคลง

กวีเดินเล่นกับเพื่อนในป่า ก่อนเวลาโรงเรียนเข้าในตอนเช้า ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ กวีเดินเล่นรอบ ๆ ทะเลสาบ ซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียน 5 ไมล์ เป็นการเดินเล่นที่มีความสุข สุขที่ได้เดินกับเพื่อนรักที่รู้ใจ สุขที่ได้เดินอยู่ในธรรมชาติที่สงบ กวีออกมาเดินเล่นก่อนบรรดานกทั้งหลายจะออกมาส่งเสียงร้อง บรรยากาศเช่นนี้ ทำให้กวีมีความสุขสงบ มีความรู้สึกเหมือน ความสงบอันศักดิ์สิทธิ์ได้แผ่เข้ามาปกคลุมวิญญาณของเขา จนกระทั่งเขาลืมไปว่าเขามี *bodily eyes* และสิ่งที่เขาเห็นนั้นมันรู้สึกเหมือนว่าสติปัญญาอยู่ภายในร่างกายของกวีเป็นความฝัน ความหวังในใจ

คำศัพท์

jutting ยื่นออก

คำถาม

1. What time of day did he go for a walk?
2. Whom did he walk **with**?
3. What make he happy?
4. What did he feel when he sate alone?

I walked with nature

“Twere long to tell
What spring and autumn, what the winter snows,
And what the summer shade, what day and night,
The evening and the morning, what my dreams
And what my waking thoughts supplied, to nurse
That spirit of religious love in which
I walked with Nature. But let this, at least
Be not forgotten, that I still retain’d
My first creative sensibility,
That by the regular action of the world
My soul was unsubdu’d. A plastic power
Abode with me, a forming hand, at times
Rebelious, acting I a devious mood,

A local spirit of its own, at war
With general tendency, but for the most
Subservient strictly to the external things
With which it commun’d. An auxiliar light
Came from my mind which on the setting sun
Bestow’d new splendor, the melodious birds,
The gentle breezes, fountains that ran on,
Murmuring so sweetly in themselves, obey’d
A like dominion; and the midnight storm
Grew darker in the presence of my eye.
Hence my obeisance, my devotion hence,
And hence my transport.

เล่มที่ 2 บรรทัดที่ 371 - 395

อธิบายโคลง

ฤดูกาล และวันเวลาเป็นผู้อภิบาลก็ให้เขาเติบโต เติบโตไปพร้อมกับ
ธรรมชาติแต่ถึงแม้เขาจะอายุ 17 ปีแล้ว เขายังมี creative sensibility ที่เขามีมาตั้งแต่
เด็ก imagination เป็น godlike power และ creative power ที่จะนำไปสู่ความเชื่อที่
หนักแน่น มั่นคง

คำศัพท์

1. unsubdue	=	ไม่ทำให้สงบ อยู่นิ่ง
2. plastic	=	ง่ายที่จะครอบงำ รับอิทธิพล
3. abode	=	ไม่มีหลักแหล่ง มั่นคง เป็นที่
4. devious	=	คดเคี้ยว ไม่ตรง
5. subservient	=	ให้ความเคารพอย่างมาก
6. obeisance	=	แสดงความเคารพอย่างลึกซึ้ง

คำถาม

1. What does “my first creative sensibility” mean?
2. What does “an auxiliari light” mean?
3. Which part of the verse contains the metaphor of the imagination?
4. What do the last two lines express?

Bless'd the infant Babe

Bless'd the infant Babe,
(For with my best conjectures I would trace
The progress of our Being) blest the Babe,
Nurs'd in his Mother's arms, the Babe who sleeps
Upon his Mother's breast, who, when his soul,
Doth gather passion from his Mother's eye!
Such feelings pass into his torpid life
Like an awakening breeze, and hence his mind
Even in the first trial of its powers
Is prompt and watchful, eager to combine
In one appearance, all the elements
And parts of the same object, else detach'd
And loth to coalesce. Thus, day by day,
Subjected to the discipline of love,
His organs and recipient faculties
Are quicken'd, are more vigorous, his mind spreads,
Tenacious of the forms which it receives.
In one beloved presence, nay and more,
In that most apprehensive habitude
And those sensations which have been deriv'd
From this beloved Presence, there exists
A virtue which irradiates and exalts
All objects through all intercourse of sense.
No outcast he, bewilder'd and depress'd;
Along his infant veins are interfus'd
The gravitation and the filial bond
Of nature, that connect him with the world.
Emphatically such a Being lives,
An inmate of this active universe;
From nature largely he receives; nor so
Is satisfied, but largely gives again,
For feeling has to him imparted strength,
And powerful in all sentiments of grief,
Of exultation, fear, and joy, his mind,
Even as an agent of the one great mind,
Creates, creator and receiver both,
Working but in alliance with the works

Which it beholds.- Such, verily, is the first
Poetic spirit of our human life;
By uniform control of after years
In most abated or suppress'd, in some,
Through every change of growth or of decay.
Pre-eminent till death.

From early days.

Beginning not long after that first time
In which, a Babe, by intercourse of touch.
I held mute dialogues with my Mother's heart
I have endeavour'd to display the means
Whereby this infant sensibility.
Great birthright of our Being, was in me
Augmented and sustain'd. Yet is a path
More difficult before me, and I fear
That in its broken windings we shall need
The chamois sinews, and the eagle's wing.
For now a trouble came into my mind
From unknown causes. I was left alone.
Seeking the visible world, nor knowing why.
The props of my affections were remov'd.
And yet the building stood, as if sustain'd
By its own spirit! All that I beheld
Was dear to me, and from this cause it came.
That now to Nature's finer influxes
My mind lay open, to that more exact
And intimate communion which our hearts
Maintain with the minuter properties
Of objects which already are belov'd,
And of those only. Many are the joys
Of youth; but oh! what happiness to live
When every hour brings palpable access
Of knowledge, when all knowledge is delight,
And sorrow is not there. The seasons came,
And every season to my notice brought
A store of transitory qualities
Which, but for this most watchful power of love
Had been neglected, left a register
Of permanent relations, else unknown,

Hence life, and change, and beauty, solitude
More active, even, than "best society,"
Society made sweet as solitude
By silent inobtrusive sympathies,
And gentle agitations of the mind
From manifold distinctions, difference
Perceived in things, where to the common eye,
No difference is; and thence, from the same source
Sublimer joy : for I would walk alone,
In storm and tempest, or in starlight nights
Beneath the quiet Heavens; and, at that time,
Have felt whate'er there is of power in sound
To breathe an elevated mood, by form
Or image **unprofaned**; and I would stand,
Beneath some rock, listening to sounds that are
The ghostly language of the ancient earth,
Or make their dim abode in distant winds.
Thence did I drink the visionary power,
I deem not profitless these fleeting moods
Of shadowy exultation: not for this,
That they are kindred to our purer mind
And intellectual life; but that the soul,
Remembering how she felt, but what she felt
Remembering not, retains an obscure sense
Of possible sublimity, to which,
With growing faculties she doth aspire,
With faculties still growing, feeling still
That whatsoever point they gain, they still
Have something to pursue.

And not alone,

In grandeur and in tumult, but no less
In tranquil scenes, that universal power
And fitness in the latent qualities
And essences of things, by which the mind
Is mov'd by feelings of delight, to me
Came strengthen'd with a superadded soul,
A virtue not its own. My morning walks
Were early; oft, before the hours of School

I travell'd round our little Lake, five miles
 Of pleasant wandering, happy time! more dear
 For this, that one was by my side, a Friend
 Then passionately olv'd; with heart how full
 Will he peruse these lines, this page, perhaps
 A blank to other men! for many years
 Have since flow'd in between us; and our minds,
 Both silent to each other, at this time
 We live as if those hours had never been.
 Nor seldom did I lift our cottage latch
 Far earlier, and before the vernal thrush
 Was audible, among the hills I sate
 Alone, upon some jutting eminence
 At the first hour of morning, when the Vale
 Lay quiet in an utter solitude.
 How shall I trace the history, where seek
 The origin of what I then have felt?
 Oft in these moments such a holy calm
 Did overspread my soul, that I forgot
 That I had bodily eyes, and what I saw
 Appear'd like something in myself, a dream,
 A prospect in my mind.

เล่มที่ 2 บรรทัดที่ 238 - 370

อธิบายโคลง

Wordsworth เริ่มโคลงด้วยทำนองเหมือนเพลงกล่อมเด็ก เป็นทำนองง่าย ๆ นุ่มนวล อ่อนหวาน และสะอาดบริสุทธิ์ เขาเพิ่มพลังให้ชัดเจน ด้วยการพูดถึงความอบอุ่นของทารกที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรัก และอย่างทนุถนอมในอ้อมอกของแม่ อารมณ์ของทารกปรับเปลี่ยน คล้อยตามอารมณ์ของแม่

Wordsworth เปรียบความรู้สึกต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาเหมือน awakening breeze ทำให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ เรียนรู้โดยมีความรักเป็นพื้นฐาน ความรักช่วยให้เกิดความรู้ต่าง ๆ ความรักและการรับรู้ (perception) ผสมผสานเข้าด้วยกัน ความรักที่ได้รับจากแม่ และ Perception (การรับรู้) ที่รับจาก external nature ทำให้

เป็นมนุษย์ (truly human) เป็นสมาชิกของ active universe สิ่งที่มีมนุษย์รับจากธรรมชาติ มนุษย์จึงเป็นทั้งผู้รับและผู้ให้ มนุษย์เป็นตัวกลาง สิ่งที่ยิ่งใหญ่ one great mind จึงทำให้มนุษย์เป็นผู้สร้าง (creator) และในเวลาเดียวกันก็เป็นผู้รับ (receiver) ซึ่งเป็นขั้นต้นของวิญญาณแห่งกวีนิพนธ์ (poetic spirit) ซึ่งในคนบางคนอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่พัฒนาขึ้นหรือถูกทำลาย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุด สัมผัสของแม่ที่มีต่อลูกเป็นการถ่ายทอดความรักของแม่ไปสู่ลูก สร้าง infant sensibility ให้มากขึ้นและเก็บรักษาไว้ สิ่งนี้เป็น Great birthright of our Being และเมื่อถึงช่วงเวลาที่เขาพบความลำบาก ซึ่ง Wordsworth คงหมายถึงช่วงระยะเวลาวัยรุ่ม ช่วงเวลาที่เขาต้องยืนหยัดตามลำพัง มีความรักของแม่เป็นพื้นฐาน สร้างประสบการณ์ ซึ่งมีธรรมชาติเป็น background ช่วยทำให้เขาสามารถผ่านช่วงเวลาลำบากได้ด้วยวิญญาณที่บ่มเพาะด้วยความรักของแม่ และช่วงเวลานั้นที่ธรรมชาติ ไหลซึมซับจิตใจของเขาความรักของแม่ กลายเป็น perception ของ natural world

เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของความสุข เรียนรู้จากความรู้สึกของการมองเห็นและการได้ยิน เด็ก ๆ ค่อย ๆ เรียนรู้ รู้จักแยกแยะ ความรักของแม่เป็นพื้นฐาน ผลักดันให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านภาพและเสียง วันเวลาที่ผ่านไป ทั้งร่องรอยของอดีตไว้ อย่างลางเลือน คนที่มีความรักเป็นพื้นฐานจะยังมีความทรงจำหลงเหลืออยู่เขาจะมองเห็นความแตกต่างในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งต่างไปจากคนที่บางคนที่ไม่มีความพิเศษนี้เป็น common eye ทำให้มองไม่เห็นความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ จิตใจได้พัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ จากการพัฒนาแบบเด็ก ๆ มาสู่การพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ และสิ่งนี้จะต้องพัฒนาขึ้นไป สิ่งที่น่าคาดหวังไว้สำหรับ Wordsworth infant sensibility เป็น great birthright of our Being เป็นจุดกำเนิดของการติดต่อกับโลกภายนอก (external world) ซึ่งเป็น Imagination

ความรักของเด็กที่สื่อผ่านทางร่างกายที่มีต่อมารดา นั้น Wordsworth ได้แบ่งประสบการณ์นี้ออกเป็น 2 ระดับ คือ sense of touch และ love sense และ feeling จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไปสู่การรับรู้ทางร่างกายที่กว้างขึ้น ไปสู่การพัฒนาทางสติ (consciousness)

คำศัพท์

1. torpid	=	ไม่กระฉับกระเฉง
2. coalesce	=	รวมกัน
3. recipient	=	ผู้รับ
4. tenacious	=	จับแน่น
5. irradiate	=	ส่งแสงทำให้เกิดความสว่าง
6. gravitation	=	มีความสนใจ
7. abate	=	ทำให้น้อยลง
8. Augment	=	เพิ่มขึ้น
9. influx	=	ไหลเข้าไป
10. palpable	=	สามารถรู้สึกหรือสัมผัสได้
11. inobtrusive	=	ไม่ผลักรัด
12. agitation	=	ขยับ รบกวน
13. fleeting	=	ผ่านไปอย่างรวดเร็ว
14. exultation	=	ความยินดีสูงสุด ชัยชนะ
15. obscure	=	มืด ซ่อนเร้น

Explain the nursery

คำถาม

1. How does the baby gather the passion from his mother's eye?
2. Explain the **meaning** of awakening breeze.
3. What does the baby get from his mother?
4. How important is it for the human?
5. What is he connected with the world?
6. Who is the one great mind?
7. How did he pass the difficult time in his life?
8. Did he have any help?
9. What do the joys of youth bring to him?
10. What kind of the knowledge does he get?

Imagination lifting up itself

Imagination lifting up itself
Before the eye and progress of my Song.
Like an unfather'd vapour; here that Power,
In all the might of its endowments, came
Athwart me; I was lost as in a cloud,
Halted, without a struggle to break through.
And now recovering, to my Soul I say
I recognise thy glory; in such strength
Of usurpation, in such visitings
Of awful promise, when the light of sense
Goes out in flashes that have shewn to us
The invisible world, doth Greatness make abode,
There harbours whether we be young or old.
Our destiny, our nature, and our home
Is with infinitude, and only there;
With hope it is, hope that can never die,
Effort, and expectation, and desire,
And something evermore about to be.
The mind beneath such banners militant
Thinks not of spoils or trophies, nor of aught
That may attest its prowess, blest in thoughts
That are their own perfection and reward,
Strong in itself, and in the access of joy
Which hides it like the overflowing Nile.

เล่มที่ 6 บรรทัดที่ 526 - 548

อธิบายโคลง

กวีเปรียบ Imagination เหมือนละอองน้ำที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เกิดขึ้นขณะที่เขาเขียนกวีนิพนธ์ เป็นอำนาจเป็นยอดของความฉลาดที่แทรกซึมเข้ามาสู่ตัวกวี เดิมกวีรู้สึกเหมือนล่องลอยอยู่ในปุยมะฆ ไม่มั่นคง ลังเล ไม่เคยคิดที่จะดิ้นรนต่อสู้แต่เดี๋ยวนี้ กวีรู้สึกตัว กวีรู้จัก และแน่ใจในความยิ่งใหญ่ของ Imagination กวีพูดเหมือนที่

กวีพูดใน Tintern Abbey ถึงการพัฒนาทางสติปัญญา และจิตใจของมนุษย์ เกิดจากการตอบสนองของความรู้สึกต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางตา และทางหู ทำให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ เป็นการสร้างสะสมประสบการณ์ ประสบการณ์ที่ไม่ได้หายไป มันยังคงอยู่และช่วยพัฒนาจิต Imagination จะไม่ได้เกิดโดยทันทีทันใดแต่ค่อยเป็นค่อยไป เมื่ออยู่ท่ามกลางความสงบอารมณ์ดั้งเดิม ถูกกระตุ้นให้พลวัติอย่างสงบ กวีเปรียบเหมือนแสงของความรู้สึกที่ฉายพุ่งเข้ามาไม่ว่าเราอยู่ในสภาพใด เป็นความหวังที่ไม่ตาย เมื่อมีความหวัง ความพยายาม ความคาดหวังและความปรารถนาก็จะมีมา เปรียบเหมือนกองทัพที่ทหารทั้งหลายมีความเชื่อ เชื่อในกฎระเบียบและพลังของกองทัพ เชื่อว่าจะนำเขาไปสู่ชัยชนะและรางวัล ความเชื่อมั่นนี้ ทำให้เกิดความมั่นคง เกิดความสุข สมหวัง เหมือนแม่น้ำ Nile ที่อุดมสมบูรณ์ทำให้ประชาชนที่อยู่ริมแม่น้ำ ร่ำรวย อุดมสมบูรณ์และมีความสุข

คำถาม

1. What does “The light of sense mean“?
2. What does the poet believe that we should have?
3. What do the banners militant believe‘? What does it bring to them?
4. What is the signifiant of Nile which the poet used?

Snowdon

When at my feet the ground appear'd to brighten,
And with a step or two seem'd brighter still;
Nor had I time to ask the cause of this,
For instantly a Light upon the truf
Fell like a flash: I looked about, and lo!
The Moon stood naked in the Heavens, at height
Immense above my head, and on the shore
I found myself of a huge sea of mist,
Which, meek and silent, rested at my feet:
A hundred hills their dusky backs upheaved
All over this still Ocean, and beyond,
Far, far beyond, the vapours shot themselves,
In headlands, tongues, and promontory shapes,
Into the Sea, the real Sea, that seem'd
To dwindle, and give up its majesty,
Usurp'd upon as far as sight could reach.
Meanwhile, the Moon look'd down upon this shew
In single glory, and we stood, the mist
Touching our very feet: and from the shore
At distance not the third part of a mile
Was a blue chasm; a fracture in the vapour,
A deep and gloomy breathing-place through which
Mounted the roars of waters, torrents, streams
Innumerable, roaring with one voice.
The universal spectacle throughout
Was shaped for admiration and delight,
Grand in itself alone, but in that breach
Through which the homeless voice of waters rose,
That dark deep thoroughfare had Nature lodg'd
The Soul, the Imagination of the whole.

เล่มที่ 13 บรรทัดที่ 36 - 59

อธิบายโคลง

โคลงตอนนี้ เป็นตอน Climax ของโคลง The Prelude เป็นตอนที่ Wordsworth และ Robert Jones เพื่อนชาวเวลส์ ปีนขึ้นไปบนยอดเขา Snowdon ซึ่งอยู่ทางเหนือของแคว้น Wales เพื่อชมความงามบนยอดเขาในเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและเมื่อทั้งสองขึ้นไปถึง เขาก็พบกับความงามที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน

บนยอดเขา Snowdon เขามองเห็นทิวเขาใหญ่ค่อยลดหลั่นกันลงมาทางขวามือเป็นทะเลไอริส จากยอดเขาที่เขายืนอยู่ แสงสว่างเริ่มปรากฏขึ้นจากพื้นดิน แสงที่บนทุ่งหญ้า พุ่งออกมาอย่างรวดเร็ว เมื่อเขามองไปรอบ ๆ ตัว เห็นอครีชะเขาพบดวงจันทร์ส่องสว่างเหมือนอยู่บนสวรรค์ และที่ริมหน้าผารอบ ๆ ยอดเขา ทะเลหมอก ล่องลอยไปอย่างเงียบ ๆ และช้า ๆ ครอบคลุมอาณาจักรอื่นกว้างใหญ่ทำให้ทะเลไอริสดูเล็กลง และต้องยอมแพ้ไป ขณะเดียวกันพระจันทร์ก็ลอยโดดเด่นแจ่มกระจ่างจากรอยแยกของหมอกเมฆที่ปกคลุม ได้ยินเสียงของสายน้ำต่าง ๆ รวมกันเป็นเสียงเดียว ความงามของธรรมชาติได้เปลี่ยนรูปร่างมาเป็นความชื่นชมและปิติยินดี และท่ามกลางเสียงของสายฟ้า ธรรมชาติได้สิงสถิตย์ในวิญญาณ ทำให้เกิด Imagination

คำศัพท์

1. chasm	=	รอยแตก
2. fracture	=	รอยแตก
3. breach	=	ช่องว่าง

คำถาม

1. What did the poet feel when he arrived at the top of the Mount Snowdon?
2. What does this scene symbolize?

Meditation

A meditation rose in me that night
Upon the lonely Mountain when the scene
Has pass'd away, and it appear'd to me
The perfect image of a mighty Mind,
Of one that feeds upon infinity,
That is exalted by an underpresence,
The sense of God, or whatso'er is dim
Or vast in its own being, above all
One function of such mind had Nature there
Exhibited by putting forth, and that
With circumstance most awful and sublime,
That domination which she oftentimes
Exerts upon the outward face of things,
So moulds them, and endues, abstracts, combines,
Or by abrupt and unhabitual influence
Doth make one object so impress itself
Upon all others, and pervade them so
That even the grossest minds must see and hear
And cannot chuse but feel. The Power which these
Acknowledge when thus moved. which Nature thus
Thrusts forth upon the senses, is the express
Resemblance, in the fulness of its strength
Made visible, a genuine Counterpart
And Brother of the glorious faculty
Which higher minds bear with them as their own.
That is the very spirit in which they deal
With all the objects of the universe;
They from their native selves can send abroad
Like transformations, for themselves create
A like existence, and, whene'er it is
Created for them, catch it by an instinct;
Them the enduring and the transient both
Serve to exalt; they build up greatest things
From least suggestions, ever on the watch.
Willing to work and to be wrought upon,
They need not extraordinary calls

To rouse them, in a world of life they live.
 By sensible impressions not enthrall'd,
 But quicken'd, rous'd and made thereby more apt
 To hold communion with the invisible world.
 Such minds are truly from the Deity,
 For they are Powers; and hence the highest bliss
 That can be known is theirs, the consciousness
 Of whom they are habitually infused
 Through every image, and through every thought,
 And all impressions; hence religion, faith,
 And endless occupation for the soul
 Whether discursive or intuitive;
 Hence sovereignty within and peace at will.
 Emotion which best foresight need not fear
 Most worthy then of trust when most intense.
 Hence cheerfulness in every act of life
 Hence truth in moral judgements and delight
 That fails not in the external universe.

เล่มที่ 13 บรรทัดที่ 66 - 119

อธิบายโคลง

โคลงตอนนี้เป็น Meditation จาก Prelude เล่มที่ 13 หลังจาก Wordsworth ได้ขึ้นไปจนถึงยอดภูเขา Snowdon ความงามของธรรมชาติบนยอดเขาทำให้กวีเกิดความสงบ และความศรัทธา

ใน meditation พูดถึงการพัฒนาของ Mind (จิต) ก่อนที่จะเป็น "The perfect image of the mighty Mind" การพัฒนาของจิต จิตได้รับอิทธิพลจากพระเจ้า ซึ่งอยู่ในธรรมชาติ ผลักดัน ปรับเปลี่ยนให้จิตได้พัฒนาด้วยการใช้ประสบการณ์ ทั้งดี และไม่ตีผสมผสานกัน ปรับเปลี่ยนทำให้เกิด Imagination เห็นภาพอันงดงามนี้ได้แม้จิตที่ยังหยابกระด้างยังเห็น ได้ยิน และรู้สึก ซึ่งเกิดจากอำนาจของธรรมชาติที่ทำให้เกิดความ รู้สึกต่าง ๆ นี้ และทำให้เกิดการพัฒนามาสู่อีกระดับหนึ่งที่มีพลังมากกว่า

spirit ซึ่งเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์กับสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลก ความรู้สึก มีคุณสมบัติที่เปลี่ยนแปลงหรือสร้างใหม่ได้ จิตนั้นจะพัฒนาจนถึงระดับสูง สามารถแลกเปลี่ยนความคิดกับโลกที่มองไม่เห็นได้ จิตระดับนั้นได้อำนาจมาจากพระเจ้า เป็นจิตที่มีความปิติสูง เป็นสิ่งสูงส่ง

การใช้สติ (consciousness) ในการมองทุกสิ่งมีสติในการคิด ความประทับใจอย่างมีสติ เช่นเดียวกับศาสนา ความเชื่อเป็นสิ่งที่วิญญาน (Soul) ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นวิญญานที่ยังต้องใช้เหตุผลช่วยจึงจะเข้าใจหรือเป็นวิญญานที่สามารถเข้าใจได้โดยทันที จะต้องยึดถือตลอดไป ด้วยเหตุผลนี้ จึงไม่ต้องกลัวเมื่อมีความตั้งใจจะมีความพยายามและความสงบ และให้มีความเชื่อ ดังนั้น ทุก ๆ การกระทำในชีวิตจะมีความสนุกรื่นรมย์ ความจริงในการตัดสินใจทางศาสนา และความปิติยินดีจะอยู่ในโลกที่ไม่ใช่ external universe

คำศัพท์

1. exalted	=	ให้อำนาจยิ่งใหญ่ขึ้น
2. exert	=	ใส่เข้ามา
3. pervade	=	ปกคลุมไปทั่ว
4. thrust	=	ผลักโดยทันที
5. transformation	=	การเปลี่ยนแปลง
6. transient	=	สิ้นสุดในระยะเวลาอันสั้น
7. infuse	=	ละลาย, ชง เพื่อทำให้กลืนหรือรสออก
8. discursive	=	ต้องใช้เหตุผล จึงทำให้เกิดความเข้าใจ
9. intuitive	=	การรับรู้ได้โดยทันที โดยไม่ใช้เหตุผลเข้าช่วย

คำถาม

1. What is the perfect image of a mighty Mind?
2. What does the sense of God have?
3. How does the Nature work with the circumstances?
4. What is a genuine Counterpart and Brother of the glorious faculty
5. Explain the characteristics of the spirit
6. Explain the characteristics of the consciousness
7. Why can the grossest minds only see hear and feel but cannot choose?
8. Why does the truth in moral judgements and delight not fail in the external universe?
9. Explain the meaning of the invisible world and the external universe.

My sister

Child of my Parents! Sister of my Soul!
Elsewhere have streams of gratitude been breath'd
To thee for all the early tenderness
Which I from thee imbibed. And true it is
That later seasons owed to thee no less:
For, spite of thy sweet influence and the touch
of other kindred hands that open'd out
The springs of tender thought in infancy.
And spite of all which singly I had watch'd
of elegance, and each minuter charm
In nature and in life, still to the last
Even to the-very going out of youth.
The period which our Story now hath reach'd.
I too exclusively esteem'd that love,
And sought that beauty, which, as Milton sings.
Hath terror in it. Thou didst soften down
This over-sternness; but for thee, sweet Friend.
My soul, too reckless of mild grace, had been
Far longer what by Nature it was framed.
Longer retain'd its countenance severe.
A rock with torrents roaring, with the clouds
Familiar, and a favourite of the Stars:
But thou didst plant its crevices with flowers.
Hang it with shrubs that twinkle in the breeze.
And teach the little birds to build their nests
And warble in its chambers. At a time
When Nature, destined to remain so long
Foremost in my affections, had fallen back
Into a second place, well pleas'd to be
A handmaid to a nobler than herself,
When every day brought with it some new sense
Of exquisite regard for common things.
And all the earth was budding with these gifts
Of more refined humanity, thy breath,
Dear Sister, was a kind of gentler spring
That went before my steps.

เล่มที่ 13 บรรทัดที่ 211-245

อธิบายโคลง

ใน Prelude เล่มที่ 13 เป็นตอนที่ Wordsworth พูดถึงความรัก ความรักเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตเป็นส่วนสำคัญในการเกิด Imagination ซึ่งเป็น Theme ของ Prelude

ในโคลงบทนี้ Wordsworth ได้ยกย่องและขอบคุณ Dorothy ที่เธอเป็นกำลังใจ เป็นแรงบันดาลใจของของ เธอเป็นผู้ทำให้ชีวิตทุกอย่างก้าวของเขามีความสุข ความหวัง เปรียบเธอเหมือนฤดูใบไม้ผลิ ฤดูแห่งความอุดมสมบูรณ์

ความรักของ Wordsworth ที่มีต่อน้องสาว Dorothy เป็นหนึ่งในความรักในชีวิตของเขา ความรักของ Wordsworth ที่มีต่อ Dorothy นั้น เป็นความรักที่คนบางคนอาจจะรู้สึกผิดปกติ สองพี่น้องนี้รักและผูกพันกันมาก ติดตามกันไปทุกหนทุกแห่งแม้ว่า Wordsworth จะแต่งงานกับ Mary แล้วก็ติดตามตอนหนึ่งของบันทึกของ Dorothy

Wednesday I 8th. We sate in the house in the morning reading Spenser. I was unwell and lay in bed all the afternoon. Wm and Mary walked to Rydale. Very pleasant moonlight. The Lakes beautiful. The church an image of peace. Wm wrote some lines upon it. I in bed when they came home. Mary 'and I walked as far as Sara's Gate before Supper. We stood there a long time, the whole scene impressive, the mountains indistinct the Lake calm and partly ruffled--large Island, a sweet sound of water falling into the quiet Lake. A storm was gathering in Easedale so we returned but the moon came out and opened to us the Church and village. 'Helm Crag in shade, the larger Moun-tains Dappled like a sky. We stood long upon the bridge. Wished for Wm, he had stayed at home being sickish--found him better. We went to bed.¹

ที่ทั้งสองผูกพันกันมากนี้ อาจเป็นเพราะว่าการเสียชีวิตของบิดา มารดา ในขณะที่เขาทั้งสองอายุยังน้อยและต้องถูกแยกจากกัน Wordsworth และ Dorothy ทำพิธี รับศีลล้างบาปครั้งแรกพร้อมกัน

Dorothy เสียสละชีวิตทั้งชีวิตของเธอเพื่อพี่ชายที่เธอรัก เสียสละความสุขส่วนตัวของเธอด้วยการช่วยเหลือ ปรนนิบัติ ผลักดัน สนับสนุน เช่น ช่วยลอกโคลงให้เขา เธอเขียน The Journals เป็นบันทึกประจำวัน จุดประสงค์ที่เธอเขียน The Journals เพื่อให้พี่ชาย (Wordsworth) อ่าน เพื่อความ เพลิดเพลิน

¹ Mary Moorman, Journals of Dorothy Wordsworth (1983) หน้า 59-60

Dorothy มีความรักในธรรมชาติ เช่นเดียวกับ Wordsworth และเธอมีความสามารถในการถ่ายทอดความงามของธรรมชาติ และความรู้สึกของเธอที่มีต่อธรรมชาติ “เธอเป็นกวีในร้อยแก้ว เธอมีจินตภาพของกวี”

October 19th, 1800. Rydale was very very beautiful. The surface of the water quite still, like a dim mirror. The colours of the large island exquisitely beautiful, and the trees still fresh and green were magnified by the mists.

October 20th, 1800. The lights were very grand upon the woody Rydale hills. the two lakes divinely beautiful. Grasmere excessively solemn and the whole lake was calm and dappled with soft grey ripples.

October 24th, 1800. After dinner we walked round Rydale lake, rich calm, streaked, very beautiful.

Journals ของ Dorothy มีส่วนกระตุ้นในการเขียนโคลงของ Wordsworth ดังที่ Wordsworth เขียนถึงเธอ

The blessing of my later years was with me when a bury:

She gave me eyes, she gave me ears;

And humble cares, and delicate fears;

A heart, the fountain of sweet tears;

And love, and Thought, and joy

คำศัพท์

to imbibe	= รับประทาน ดื่ม
countenance	= หน้า, สีหน้า
torrent	= ความรุนแรง
warble	= ร้องเพลง

คำถาม

1. What kind of love does Milton sing ?
2. Compare Milton's love with Dorothy's love
3. Describe Wordsworth's imagery of his sister, Dorothy .
4. Cite lines that Wordsworth praises his sister.